

תפ (נצרת) 68813-05-24 - מדינת ישראל נ' אמיר שיליאן

בית משפט השלום בנוף הגליל-נצרת

ת"פ 68813-05-24 מדינת ישראל נ' שיליאן ואח'

תיק חיצוני: פמ"צ 123/21

לפני כב' השופטת הבכירה, דלית שרון-גרין

מדינת ישראל

מאשימה

נגד

1. אמיר שיליאן

נאשמים

2. יאיר אברהם

החלטה

לפני בקשה לביטול כתב אישום מכח שתי טענות מקדמיות: האחת, טענה מקדמית של הגנה מן הצדק מחמת אכיפה בררנית, לפי סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח חדש], התשמ"ב-1982 (להלן: "**חסד"פ**"); השנייה, טענה כי כתב האישום הוגש ללא אישור היועץ המשפטי לממשלה חרף הגשתו לאחר פרקי הזמן שבהנחיות ובנהלים שנקבעו לפי סעיף 57א לחסד"פ.

מבוא והשתלשלות העניינים

1. נגד הנאשמים הוגש ביום 28.05.2024 כתב אישום המייחס להם עבירות של גרם מוות ברשלנות לפי סעיף 304 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"). כמו כן, מיוחסות לנאשם 1 בלבד עבירות של נהיגה בקלות ראש וברשלנות, שגרמו לחבלות של ממש ולנזק לרכוש, לפי סעיפים 62(2) ו-38(2) ו- (3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961.

2. כתב האישום תוקן ביום 28.05.2024, דהיינו, עוד ביום הגשתו.

3. כתב האישום המתוקן (להלן: "**כתב האישום**") מייחס לנאשמים את העובדות הבאות:

א. בזמנים הרלוונטיים לכתב האישום שימשו הנאשמים כפקחים עירוניים מטעם עיריית נוף הגליל. נאשם 1 עבר בזמנים הרלוונטיים לכתב האישום התלמדות כחלק מהכשרתו לתפקיד, ואילו נאשם 2, הוותיק הימנו, התלווה אליו.

ב. ביום 20.11.2020 סמוך לשעה 21:20 נסעו הנאשמים כחלק משגרת עבודתם בשדרות מעלה יצחק בנוף הגליל מכיוון כללי מזרח אל כיוון כללי מערב (להלן: "**הכביש**") בניידת פיקוח עירונית (להלן: "**הניידת**"), כשנאשם 1 נוהג בה, ונאשם 2 יושב במושב הנוסע שליד הנהג. לנאשמים לא התלווה שוטר אותה העת, והם לא הונחו על-ידי גורם מוסמך, ובכך לא היה בכוחו של מי מהם

להפעיל סמכויות הנתנות לו כפקח עירוני.

ג. הכביש הוא דרך עירונית, דו-סטריט ודו-כיוונית. כמו כן, בזמנים הרלוונטיים לכתב האישום מזג האוויר היה גשום, אך הראות היתה טובה.

ד. באותם זמנים נסעו ג'ורג' חילו ז"ל וג'ריס ח'ורי (להלן בהתאמה: "**המנוח**" ו"**ג'ריס**") בכיוון נסיעתם של הנאשמים באופנוע מסוג YAMAHA, ל"ז 68-576-72 (להלן: "**האופנוע**"), כשהמנוח נוהג באופנוע, וג'ריס יושב מאחוריו.

ה. בשלב מסוים במהלך נסיעתם הבחינו הנאשמים במנוח ובג'ריס, אשר עוררו באופן נהיגתם את חשדם של הנאשמים. עקב כך, כרזו הנאשמים למנוח ולג'ריס לעצור בצד הדרך, בלא סמכות בדיון להורות כן. המנוח וג'ריס לא שעו לכריזת הנאשמים, וג'ריס אף הוסיף לקפל את לוחית הרישוי האחורית של האופנוע.

ו. או אז, פתחו המנוח וג'ריס בנסיעה מהירה. למראה נסיעתם המהירה של המנוח וג'ריס, וחרף ידיעתם כי אין הם מוסמכים לפתוח במרדף, החלו הנאשמים מגבירים את מהירות נסיעתם, ופתחו במרדף אחר המנוח וג'ריס (להלן: "**המרדף**"); במהלך המרדף, שנפרס על פני כ-3 דקות, דלקו הנאשמים אחר המנוח וג'ריס, תוך שהן המנוח והן הנאשמים הדולקים אחריהן חוצים את אחד הצמתים ברמזור אדום.

ז. בשלב מסוים במהלך המרדף פנו המנוח וג'ריס כחלק ממנוסתם מהנאשמים בצומת קריית הממשלה אל כביש 75, ונסעו אל כיוון קניון "One", כאשר הנאשמים ממשיכים לרדוף אחריהם, תוך צמצום המרחק ביניהם, וזאת בלא סמכות לכך בדיון. עם התקרבות המנוח וג'ריס לצומת כיבוי אש נצרת (להלן: "**הצומת**"), חדלו הנאשמים מלרדוף אחריהם וסטו שמאלה לנתיב הפניה שמאלה בצומת.

ח. אולם אז, בהגיע המנוח וג'ריס לצומת כיבוי אש נצרת מתוך מטרה לנוס מהנאשמים, וחרף כך שאור הרמזור בצומת בכיוון נסיעתם באותם רגעים היה אדום, נכנסו המנוח וג'ריס אל תוך הצומת תוך שהם עוקפים מימין רכבים שעמדו בצומת. בו בזמן, האדיה עאמר, אשר נהגה ברכב מסוג יונדאי ל"ז 729-52-001 שבו נהגה (להלן: "**היונדאי**") בניגוד לכיוון נסיעתם של המנוח ושל ג'ריס, החלה פונה שמאלה לכיוון השכונה המזרחית כשהאור ברמזור בכיוון נסיעתה הוא ירוק.

ט. או אז, האופנוע עליו נסעו המנוח וג'ריס פגע בחזיתו בצדו השמאלי של היונדאי (להלן: "**התאונה**"). כתוצאה מהתאונה הועפו המנוח וג'ריס מהאופנוע, והמנוח התמוטט ומת במקום. ג'ריס סבל משברים, נגרמו לו סימני שפשוף וחבלה בחלקים שונים בגופו, והוא נזקק להתערבות ניתוחית.

י. כמו כן, האופנוע והיונדאי נזקו עקב התאונה.

יא. תאונת הדרכים, מותו של המנוח ופגיעתו של ג'ריס הם כתוצאה מרשלנות הנאשמים, שבעקבות מרדפם שלא בסמכות ושלא כדין אחר האופנוע, נמלטו המנוח וג'ריס באופן המתואר לעיל, ובכך

גרמו הם לתאונה.

טיעוני הצדדים

4. **ב"כ נאשם 1** טענה לאכיפה בררנית ביחס לג'ריס, שעל פי עובדות כתב האישום קיפל את לוחיות הרישוי האחוריות של האופנוע. נטען כי ג'ריס הודה במעשה זה וכי הוא נחקר באזהרה פעמיים בגין זאת. חרף האמור, לא הוגש נגד ג'ריס כתב אישום בגין העבירה של שינוי זהות רכב או חלק של רכב, לפי סעיף 413ט לחוק העונשין. הוטעם כי מדובר בעבירה שהעונש בצדה הוא עד 7 שנות מאסר, כי מוגשים כתבי אישום בגין עבירה זו לבדה, וכי מעצם ציון המעשים בכתב האישום עולה כי אף המדינה אינה חולקת על כך שהמעשים נעשו. ב"כ נאשם 1, טען כי לא מתקיימים במקרה זה שיקולים המצדיקים את אי הגשת כתב האישום.

5. **ב"כ נאשם 2** טען כי לכאורה היה הצורך בקבלת אישור היועצת המשפטית לממשלה להגשת כתב האישום. זאת נוכח המועד שבו הוגש כתב האישום ובשל פרקי הזמן הקבועים להעמדה לדין בהנחיה מכח סעיף 57א לחסד"פ.

6. **ב"כ המאשימה** טען, בהתייחס לטענת האכיפה הבררנית, כי לנוסע לא היתה תרומה ממשית להתרחשות המרדף, וממילא גם לא היתה לו תרומה להתרחשות התאונה, כך שטענת האכיפה הבררנית אינה מתייחסת לאותו המעשה אלא לעבירה נוספת שהיא קלה יותר לאין שיעור. נטען כי מדובר בטענה חלשה יותר, שגם לו היתה מונחת תשתית להוכחתה, אינה יכולה להוביל לסעד ממשי לטובת הנאשמים. לגופה של ההחלטה שלא להעמיד את הנוסע לדין נטען כי זו נבעה מהעדר תרומה אקטיבית לקיומו של המרדף נוכח שליטת המנוח באופנוע, וממסקנת המאשימה כי הוא "נקלע לסיטואציה" וכאשר היה בשיא המרדף קפל את לוחית הרישוי לדרישת המנוח, פעולה שאותה נמק בהעדר שיקול דעת עקב המרדף. עוד נטען כי למאשימה עומדת חזקת התקינות, כי הנאשמים לא הצליחו לסתור את החזקה, וכי בבסיס החלטתה עמדו שיקולים ראייתיים עניינים ומנומקים העומדים במתחם הסבירות.

לעניין הטענה בדבר העדר אישור יועץ משפטי חרף החריגה הלכאורית מפרקי הזמן שנקבעו בהנחיה, פרטה המאשימה את לוח הזמנים של הטיפול בתיק החקירה, וטענה כי הואיל ועל פי ההנחיה לא נמנים פרק הזמן שבהם היה התיק סגור עד לפתיחתו מחדש בעקבות ערר, פרק הזמן שבו נשלח התיק להשלמת חקירה ופרק הזמן לצורך קיום הליכי שימוע - הרי שבפועל לא היתה חריגה ממשך הזמן הקבוע בהנחיה.

דין והכרעה

7. לאחר בחינת טענות הצדדים, באתי לכלל מסקנה כי דין הטענות המקדמיות להדחות.

8. לעניין טענת האכיפה הבררנית, הרי שכידוע אכיפה בררנית תבחן בהתייחס לשלוש שאלות:

השאלה מהי קבוצת השוויון שעמה נמנה מי שלגביו עולה טענת האכיפה הבררנית.

השאלה אם מדובר באכיפה בררנית פסולה או באכיפה חלקית מטעמים לגיטימיים של מגבלת משאבים וסדרי עדיפויות

שאלת נטל הראיות (ע"פ 8551/11 יצחק כהן סלכגי נ' מדינת ישראל (12.08.2012)).

9. בחינת נסיבות המקרה בראי האמור, מעלה כי הטענה שג'ריס לא הועמד לדין בגין קיפול לוחיות הזיהוי, מתייחסת לעבירה שונה במהותה מהעבירות שבהן הועמדו לדין הנאשמים. אין מדובר, אפוא, במי שנמנים עם אותה קבוצת שוויון, על אף העובדה שמדובר בעבירה שבוצעה לכאורה במסגרת אותו אירוע שבגינו הועמדו הנאשמים לדין. בכך יש כדי להשמיט את הקרקע תחת טענת האכיפה הבררנית.

10. כאן המקום להתייחס גם לטענת ב"כ נאשם 1 לפיה העונש המרבי הקבוע בצד עבירה לפי סעיף 413ט לחוק העונשין הוא עד 7 שנות מאסר, דהיינו, מדובר בעבירה החמורה יותר אף מהעבירה שיוחס לנאשמים. בהקשר זה ראוי לשים לב לחפיפה המשמעותית הקיימת בין עבירה זו ובין עבירות קלות יותר במידה ניכרת, הקבועות בתקנה 303(ב) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961, ובסעיף 62(9) לפקודת התעבורה. טענת הנאשמים נסמכת, אם כן, על ההנחה כי במקרה דנן התקיימו נסיבות המצדיקות הגשת כתב אישום בעבירה החמורה יותר דווקא, ועל נסיבות כאלה לא הצביעה ההגנה.

11. זאת ועוד, המאשימה טענה כי בבסיס ההחלטה עמדה מסקנתה, על יסוד חומר הראיות, כי ג'ריס "נקלע לסיטואציה", וכי הוא בצע את המעשה בשיא המרדף לדרישת המנוח, כשלטענתו היה מדובר בחוסר שיקול דעת עקב המרדף שנוהל נגד המנוח. כל אלה הם וודאי שיקולים ענייניים המשליכים על חומרת המעשה ועל השאלה אם יש מקום להעמיד לדין את ג'ריס בגין המעשה. ודוקו, בשאלת הערכת הראיות שיקול הדעת הנתון לרשויות התביעה הוא רחב במיוחד (ראו בג"ץ 5699/07 פלונית (א') נ' היועץ המשפטי לממשלה, סב(3) 550, פס' 17 לפסק דינה של כב' השופטת פרוקצ'יה (2008)).

12. נוכח כל האמור, סברתי כי לא עלה בידי הנאשמים לעמוד בנטל הכבד המוטל עליהם להפרכת חזקת התקינות המנהלית העומדת למאשימה (ע"פ 3507/19 בורקאן נ' מדינת ישראל, פס' 12 (03.12.2020)).

13. ועתה לעניין הטענה לפיה לא ניתן אישור להגשת כתב האישום, אף שזה הוגש לאחר פרק הזמן הקבוע בהנחית היועצת המשפטית לממשלה מס' 4.1202 "משך טיפול התביעה עד

להגשת כתב אישום". בהקשר זה, לוח הזמנים המתואר על ידי המאשימה בתגובתה הוא כלהלן:

הגעת התיק למאשימה	18.01.2021
החלטה בפרקליטות המחוז על סגירת התיק	05.01.2022
קבלת ערר שהגיש אבי המנוח	30.04.2023
התיק נשלח להשלמות חקירה	09.08.2023
חזרת התיק החקירה (מירוץ הזמן נעצר לצורך הליכי שימוע)	28.09.2023
סיום תקופת השימוע	28.03.2024
הגשת כתב האישום	28.05.2024

14. בהתאם להנחיית היועצת המשפטית לממשלה 4.1202 לא יימנו במסגרת הזמן הקצוב לטיפול בתיק, בין היתר, פרק הזמן שבו התיק נשלח להשלמת חקירה ופרק הזמן להליך השימוע (וזאת עד לפרק זמן מרבי של 6 חודשים). לפיכך, פרק הזמן לעניין התקופה הקצובה בהנחיה הוא התקופות שבין 05.01.2022-18.01.2021, בין 09.08.2023-30.04.2023 ובין 28.05.2024-28.03.2024.

15. פרק הזמן הכולל נופל, אפוא, מהתקופה המרבית הקצובה לטיפול בתיק לפי ההנחיה, שכן מדובר בפרק זמן של כ-17 חודשים.

16. נוכח האמור, לא נדרשה הסכמת היועצת המשפטית לממשלה להגשת כתב האישום לפי סעיף 57א לחסד"פ.

17. אשר על כן, אני דוחה את הטענות המקדמיות.

המזכירות תעביר ההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, ד' חשוון תשפ"ו, 26 אוקטובר 2025,
בהעדר הצדדים.